

Verlies kindje en aangifte gemeente; zijn fouten gemaakt?

9 november 2004

Vraag nummer: 3451 (oude nummer: 4908)

Geachte heer van der Putten,

Mijn vraag is volgende:

Een cliënte van mij verloor 6 jaar geleden met 26 weken haar baby.

Het kindje is levenloos in het ziekenhuis geboren, en werd daar in het ziekenhuis gecremeerd - met toestemming van de vader (nu haar ex- vriend). Deze man heeft het kindje echter nooit bij de gemeente aangegeven.

Mijn cliënte is - zoals u zich kunt voorstellen - getraumatiseerd door dit allemaal, en wil naar diverse therapieën nu het kindje (haar verdriet) een plaats geven.

Mijn vraag is: hoe kan het dat er geen navraag bij het ziekenhuis of de gemeente geweest is, waarom het kindje nooit is aangegeven?

Het kindje is nu immers niet gekend, er zijn naar alle waarschijnlijkheid wel overlijdenspapieren in het ziekenhuis getekend, maar verder is er geen actie ondernomen.

Mijn cliënte vernam bij navraag, dat zij het kindje wel nog aan kon geven, maar het was een lange, enerverende, dure weg via gerecht en gemeente. (Wat houdt deze weg precies in?)

Ligt de verantwoordelijkheid niet bij de gemeente? Zij moeten toch weten, wie er in hun gemeente geboren wordt, en wie er overlijdt?

Of ligt de verantwoordelijkheid bij het Ziekenhuis?

Nederland mist nu voor mijn gevoel een kindje...

Onverteerbaar voor mijn cliënte.

Graag verneem ik hoe zo iets kan gebeuren, en wat wij misschien nog kunnen ondernemen, om het recht te trekken, en dit kindje een plaats te geven, en mijn cliënte rust.

Ik hoor graag uw antwoord,

met vriendelijke groeten

XY uitvaartbegeleiding

Antwoord:

Geachte mevrouw,

Dit heeft niets te maken met het niet nakomen van plichten en verantwoordelijkheden. Het is geen 'gewoon' overlijdensgeval.

Uit uw verhaal begrijp ik dat het ziekenhuis de geboorte van het kindje heeft opgevat als het ter wereld

komen van een menselijke vrucht, jonger dan 24 weken. Anders had het niet in het ziekenhuis gecremeerd mogen worden. Maar dan is ook geen verlof tot crematie aan de orde, dat is pas nodig vanaf 24 weken. U schrijft wel dat het kind 26 weken oud was, maar men heeft het blijkbaar toch behandeld alsof het 2 weken jonger was. Wellicht om de jonge ouders niet voor hoge kosten te plaatsen, wie zal het zeggen. Het kind zou anders alleen in een echt crematorium gecremeerd mogen worden. Dan zaten er natuurlijk flinke kosten aan vast, die men nu niet gehad heeft. Maar goed, het motief waarom men het heeft gedaan of het kindje 24 weken oud was terwijl het 26 was, is niet zo belangrijk. Feit is dat het zo gegaan is. En ook dat de ouders het zo hebben laten gaan, ook al heeft de vrouw er nu spijt van. Zij had immers destijds ter plekke anders kunnen beslissen.

Er is geen wettelijke verplichting om een miskraam (wat het juridisch/ wettelijk gezien is, ook al is dat voor ouders heel anders), bij de gemeente aan te geven. Wat dat betreft zijn er geen fouten gemaakt door iemand.

Er zijn - denk ik - ook geen officiële overlijdenspapieren bij het ziekenhuis. Die zouden anders bij de gemeente ingeleverd hebben moeten zijn, en dan zou er verlof tot crematie komen en had er niet in het ziekenhuis gecremeerd mogen worden. Overlijdenspapieren worden alleen opgemaakt bij oudere kinderen, alleen ten behoeve van de lijkbezorging.

Om het nog maar eens duidelijk te zeggen: het kindje is behandeld als 'specifiek ziekenhuisafval', zoals dat met een naar woord heet. Net als bijvoorbeeld een geamputeerd been of resten weefsel na een buikoperatie etc. Dat wordt in een speciale oven verbrand. Maar dat is geen crematie als bedoeld in de Wet op de lijkbezorging.

Of men na zoveel tijd een kindje nog aan kan geven, kan ik u niet zeggen. Ik weet wel wat van begraven en cremeren, maar de aangifte van een levenloos geboren kind is een zaak op het terrein van het familierecht, boek I Burgerlijk Wetboek. Dat is niet mijn vakgebied en het onderwerp van deze rubriek. Ik denk wel dat het kan, hoor het wel eens vaker, maar ik zou niet weten waarom die weg lang, duur en enerverend zou moeten zijn. Mij lijkt het simpel. Je maakt een afspraak met een ambtenaar van de burgerlijke stand, legt de zaak uit en doet aangifte. Als het niet kan, hoor je dat dan wel weer. De meeste gemeenten zullen zeker coöperatief zijn, want wat is er op tegen? Gewoon doen en proberen, zou ik zeggen. Als het niet kan, moet een afwijzing goed gemotiveerd zijn. Dan is ook bezwaar en beroep mogelijk. Dat is helemaal niet kostbaar, aangifte en een bezwarenprocedure zijn helemaal gratis. Alleen een beroepszaak bij de rechter niet.

Ook is het zo dat betrokkene zelf het medisch dossier van zichzelf van toen kan inzien. Wellicht wordt het dan duidelijker. Daar zal ze wel hulp bij nodig hebben vanwege de emoties. Maar een ziekenhuis heeft hier regels voor en is coöperatief. Probleem is vaak alleen dat mensen soms zelf niet goed begrijpen wat er nu echt gebeurd is en waarom.

Met vriendelijke groet,

mr W.G.H.M. van der Putten

Stel een vraag:

Op dit moment is het stellen van nieuwe vragen tijdelijk niet mogelijk.